

ixen de la capital

viuen a grans ciutats com Barcelona

obús cap a Barcelona un diumenge a la tarda. FOTO: NÚRIA CARO

Defensa de l'Ebre, Susanna Abella.

La rebuda entre la població ha estat bona. En la primera xarrada, explica Sabaté, hi va venir gent de les quatre comarques. **"Estem oberts a tothom, també a gent de fora de les Terres de l'Ebre que s'hi vulga apropiat"**. I és que en el creixement d'este col·lectiu, les xarxes socials estan sent clau, i és a través d'Internet com volen arribar al públic. **"Som una iniciativa molt oberta. De fet, necessitem saber l'opinió i els gustos dels ebrencs, perquè la gent aporte i ens diga allò que ells**

creuen que seria més útil per al territori". **"Podem parlar en profunditat sobre la situació de la xarxa ferroviària que unix el territori o de l'actualitat política, del menjar o els balls típics del territori"**, assegura Sabaté, que diu que ara es troben en fase de donar a conèixer el col·lectiu.

EBRENCs, AMB INTERÈS
"Crelem que els ebrencs ens sentim molt de les nostres terres encara que portéssim anys vivint fora. Això mostra la cohesió social que

hi ha al territori i, de fet, hem vist molt interès per aprofitar i formar part d'esta xarxa", argumenta el mateix Sabaté. En este sentit, la participació de Germà Bel en la primera edició del cicle de xarrades deixava una idea significativa: animava a fer un cert lobby de gent a l'Ebre que no viu a les Terres de l'Ebre per, des de fora, poder defensar igualment els interessos del territori.

La segona cita del cicle, fa un parell de setmanes, va girar entorn la cultura i va deixar també reflexions molt riques sobre les identitats: **"Sovint el lligam amb el territori és el retorn al record d'una infància feliç"**, va plantejar Ignasi Blanch. Cinta Arasa anava més enllà: **"Hem de tendir a l'universalisme sense renunciar a la nostra identitat. ¿Puc explicar la història de la iaia fent pastissets i emocionar algú a Tòquio? Per a mi això és ser universal"**, reflexionava l'escriptora.

LA TERCERA CITA, POLÍTICA El col·lectiu ja està preparant ara una tercera convocatòria del cicle *Cabòries i Morrandes* per a finals d'estiu o principis de tardor, en què preveu comptar amb la presència de les diputades ebrencs Mònica Sales (JxCat) i Irene Fornós (ERC). L'eix de la trobada serà la relació entre les Terres de l'Ebre i les administracions i les institucions polítiques i el paper del territori en els canvis polítics. Sabaté explica que intentaran promoure la participació de l'expresidenta del Parlament Carme Forcadell, xerrolina que ha fet carrera política a Sabadell i Barcelona i que manté el contacte amb l'entitat des de la presó d'Alcalá Meco. ■

CRÒNICA

L'equip d'ebrencs que juga a Barcelona

"Quan faltava gent per al partit, un dels ebrencs trucava a un altre ebrenc perquè vingués a reforçar l'equip, fins que la majoria de l'equip són ebrencs amb l'únic vincle inicial d'estudiar o treballar a la capital catalana."

Francesc Millan
periodista

Cada dimarts a les deu de la nit, un equip de nou jugadors -pobres aficionats- de futbol té una cita en un complex esportiu de la part alta de Barcelona. Dels nou membres de l'equip, cinc van néixer a les Terres de l'Ebre: dos són de Santa Bàrbara, un de Tortosa, l'altre de Camarles, i l'últim d'Ulldecona. Tots cinc tenen prou coses en comú, però la que els unix cada dimarts és que estudien o treballen a la capital catalana. Entre ells, al principi, no tots es coneixien. La història, més o menys, va anar així: originàriament, a l'equip només hi havia un ebrenc, el de Tortosa. Però un company de feina d'un altre ebrenc, el de Camarles, va dir-li si volia jugar perquè necessitaven gent. El de Camarles va proposar-li també al seu company de pis, el de Santa Bàrbara, i tots dos es van presentar a jugar el primer partit. Allí van conèixer l'altre ebrenc, l'originari, el de Tortosa. Aleshores, a principis del 2017, l'equip era de 10 jugadors, i només 3 eren del sud, els altres de Barcelona o Girona. Però, a partir d'aquí, ja no hi va haver marxa enrere. L'equip es va anar empentint, perquè un de Girona va anar a viure a l'estranger, un de

Barcelona es va lesionar i algú de tots fallàvem alguna setmana. Quan faltava gent, un dels ebrencs trucava a un altre ebrenc. Perquè vingués a reforçar, és clar.

A principis d'esta temporada, l'equip necessitava fer incorporacions. I els telèfons de les Terres de l'Ebre van començar a sonar. El de Santa Bàrbara va trucar a un altre amic de Santa Bàrbara, de tota la vida. I a un d'Ulldecona, amb qui havia jugat anys a la Ràpita. El de Tortosa va trucar un altre company de Tortosa, amics de tota la vida també. (Ep! Entre tants del sud, continuen jugant els originaris: els puntes, que són de Girona; i el lateral, que és de Barcelona, i que són l'ànima de l'equip. L'origen).

Però cada vegada que falta gent, acaba venint algú de les Terres de l'Ebre. Perquè a Barcelona en som molts. Fa dues setmanes, per exemple, va venir un de Camarles. Si falta molta gent, ve el germà d'un dels de Santa Bàrbara i, si no pot, ve un d'Alcanar, que viu al mateix pis que el d'Ulldecona. O un altre d'Ulldecona. I mentrestant, la pilota corre. I quan un no la passa, entre la cridòria d'una nit de dimarts a Barcelona, s'escolta de fons: **"Xeic, que estava sol!"**. Però quan marca, n'hi sol haver un que solta: **"Quin golasso has fotut, dàt!!!"**. ■